

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κου ΒΩΡΚΕ

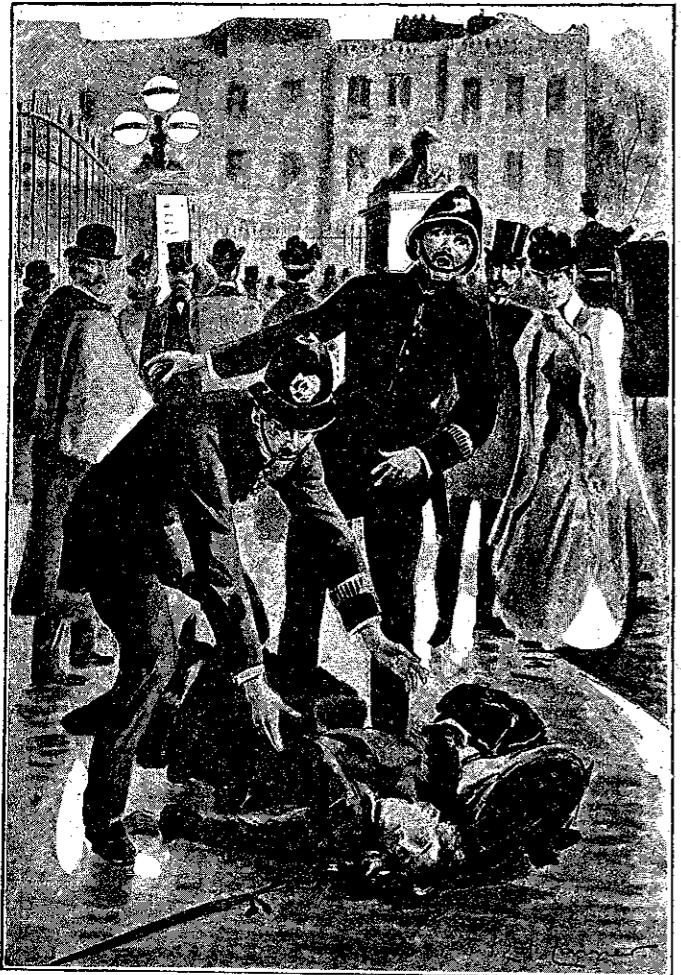
ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

ΕΙΣ ΤΟ ΔΟΝΑΙΝΟΝ

Εις τὸν Τάμεσιν, ἡ γαλήνη ἐπανῆλθεν αἰγνιδίως. Τὸ ταξίδιον αὐτό, τὸ τόσῳ κούραστικὸν καὶ ἀνιαρόν, ἐπλήσιαζεν εἰς τὸ τέρμα του. Ἡ Ρόζα ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κρεβάτι της, ἐτακτοποίησεν ὀλίγον τὴν ἐνδυμασίαν της, καὶ ἐδοκίμασε νὰ λάβῃ ὅλιγην τροφήν.

Μόνη εἰς τὸν θαλαμίσκον τοῦ ἀτμοπλοίου ἔκεινον, τὸ ὄπιον τὴν ἀπῆγε μαχρὰν παντὸς δι; τι εἶχε γνωρίσῃ καὶ αγαπήσῃ, ἀπόλεσσα δισμάς πᾶν δι; τι ἐστόλιζε τὴν ζωήν της, πᾶν δι; τι τὴν περιέβαλλε μὲ αἴγλην, τώρα διὰ πρώτην φο-

«Ἡ Ρόζα εἶχε λιποθυμήσῃ.» (Σελ. 184, στ. γ').

ρὰν ἀνέγνωρισε, συνησθάνη τὰ παρελθόντα λάθη της, καὶ ἐσυλλογίσθη μ' αἰσθήμα πικρᾶς μετανοίας, δι; δὲν ἦτο ἀξιά τῆς μέχρι τοῦδε εύτυχίας της.

Καὶ νὰ μὴν ἔχῃ κανένα διὰ νὰ την παρηγορήσῃ! Οὔτε τὸν θεῖον "Αρχην", οὔτε τὴν Ἐλλην, οὔτε τὴν μίεζμιλη, οὔτε καν τὴν καλὴν Βριγίταν ἢ τὸν πιστὸν Λάρρην!.. Τόσον μεγάλη, τόσον σκληρὰ τιμωρία ἦτο ἵσως ἀνωτέρα τῶν πται-

σμάτων της, καὶ βεβαίως ἀνωτέρα τῶν δυνάμεων της... .

Ἐνδιμίζει τῷδε, ὅτι ἡ καρδία της θὰ συνετρίβετο, ὑπὸ τὸ βάρος τὸ ὄπιον τὴν ἐπίεις, καὶ ὅτι ὥπερθησεν ἐκεῖ, μόνη, ἕνη, ἐγκαταλειπμένη ἀπὸ ἔλους! ..

Φριξίας τρόμου τὴν κατέλαβεν. "Ἐπεσὼν εἰς τὰ γόνατα, καὶ χύνουσα γείμαρρον δακρύων, παρεκάλεσε θερμώς τὸν Θεὸν νὰ τη γαλήνην. Προσηγκύθη ἡ δυστυχίσμένη Ρόζα μὲ δῆλη τὴν δύναμιν τῆς καρδίας της, διπάς ποτὲ ἔως τώρα δέν το εἶχε καμῇ.

Καὶ ἀμέσως ἡσθάνθη μεγάλην ἀνακούφισιν.

Τὸ ἀτμόπλοιον εἰσήρχετο εἰς τὸν λιμένα, καὶ ἡ Ρόζα, ἀρκετὰ ἡσυχος, ἀνέβη εἰς τὸ κατάστρωμα, καὶ μετ' ὅλιγον ἀπεβάσθη μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ταξιδιώτας.

Τώρα δέν εἶχε τίποτε ἄλλο νὰ κάμη, — καὶ αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ πρώτη της σκέψις. — πόρος νὰ ἔμηνται εἰς ἔνα ἀμάξι καὶ νὰ δώσῃ μίαν διεύθυνσιν οἰανδήποτε. Δέν ετελμάσεις νὰ ὑποδειχτῇ τὸ Ειενόδοχειον, ἐπου κατέλευσε συνήθως μὲ τὸν θεῖον της, ἐσάκις ἔμενον ὅλιγας τιμέρας εἰς τὸ Λονδίνον, — ὡς ἡ εὐτυχῆς ἐπεχή! .. — διέτει ἐφεβεῖτο μή πως τὴν γνωρίσουν καὶ μήπως ἐκπλαγοῦνται γοῦν ποὺ θά την ἐβλεπαν μόνην.

"Ολις κατὰ τύχην, διέταξε τὸν ἀμάξηλάτην νὰ την ἐδηγήσῃ εἰς ἔν τῶν μεγάλων καταστημάτων τῆς Ρέζεντ-Στρήτ, χωρὶς καὶ αὐτὴ νὰ γνωρίζῃ τὸ θά ἔχαρενε κατόπιν. Πλησίον της ἐστέκετο μία γυναικία μὲ μαύρα φορέματα, μὲ σκούφιαν λευκήν καὶ μὲ μεγάλην ποδιά τοῦ αὐτοῦ χρώματος. Ἡ γυναικα αὐτὴ τὴν ἐκτίταζε καὶ τῆς ἔχαρογελοῦσε, μὲ μῆρος γλυκύτατον, ἀγαθώτατον.

Ἡ φυσιογνωμία της ἐνέπνεε τόσον θάρρος, τόσην ἐμπιστοσύνην, ώστε ἡ Ρόζα, ἐξ ἐντίκου, ἀνταπεκρίθη διὰ μετιδάματος. .. Μετ' ὅλιγον ἡσθάνθη, ὅτι τῆς ἐπληγίαζαν εἰς τὰ χεῖλη ἔνα φλυζάνι μὲ κάποιον ποτὸν ζεστὸν καὶ δυναμωτικόν. Τὸ ἐπιειν. "Ἐπειτα, ἐκλεισε πάλι τὰ κατακουρασμένα της ματάκια καὶ ἀπεκοινήθη βαθύτατα. Εἰς τὰ ὄνειρά της παρηκολουθεῖτο ἀπὸ τὴν γλυκεῖαν ὄπτασιαν τοῦ ἀγαθοῦ προσώπου, τὸ ὄπιον τῆς εἶχε χαμογελάση.

"Οσον ἐπεριπατοῦσε, τόσον ἡ κακοδιαθεσία, τὴν ὄποιαν ἡσθάνθη ἀπὸ τὸ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ
ΙΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΙΑ.

Ο Φασουλάκης δὲν ἐπερνοῦσεν ἀσχηματικόν νησί τοῦ ὅμως δὲν θά του ἐκακοφαίνετο, ἀντὶ ημπορούσεν νὰ φύγῃ.

Εἶχε μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ξαναίδῃ τὴν μαμά του καὶ τὸν μπαμπά του, τὸν κύριον Φασουλάκην καὶ τὴν κυρίαν Φασουλίναν.

— "Ἄχ! πῶς τους ἐπεθύμησα! ἐλεγε κάθε τόσον καὶ ἀναστέναζε.

— "Ηθελε ἀκόμη νὰ ιδῇ τοὺς μικρούς Φασουλάκιδες καὶ τές μικρές Φασουλοπούλες, τὰδέλφια του, πού τα ἀφίσε ἐκεῖ-πέρα, στὴν πατρίδα του.

— "Ἄχ, πῶς τους ἐπεθύμησα! ἐλεγε κάθε τόσον καὶ ἀνεστέναζε.

Μὲ τὴν βοήθειαν λοιπὸν τοῦ Παρασκευᾶ, ἔκαμεν ἔνα πλοτόν, ἔνα εὔμορφον πλοτόν, μὲ πολὺ διά νὰ το φουσκόνη ὁ ἀέρας καὶ νὰ πηγαίνῃ ἐμπρός, μὲ τιμόνι, διά νὰ το διευθύνη ὁ καπετάνιος ὃ που θέλει.

Δὲν ἐννοεῖ ὅμως νάφιση τὸν Παρασκευᾶν, δλομόναχον εἰς τὸ νησί θέλει νά τον πάρῃ μαζὶ του.

— "Ω, πῶς χαίρεται ὁ καϊμένος ὁ Παρασκευᾶς πού θα ταξιδεύσῃ μὲ τὸν μικρόν του κύριον, καὶ ποῦ θά ιδῇ τὰς Ἀθήνας, τὸ μεγάλο χωρίο που τοῦ περιέγραψε τόσες φορές ὁ Φασουλάκης Ροβίνον, καὶ ποῦ ἔχει σπίτια καὶ σπίτια!

— "Ομως, εἰς τὰς Ἀθήνας, οἱ ἀνθρώποι δέν ντυνονται μὲ τὴ μόδα τῆς νήσου τοῦ Ροβίνονος!.. Εἰς τὴν νήσον τοῦ Ροβίνονος ὁ Παρασκευᾶς φορούσε μονάχα μιὰ γυρλάντα ἀπὸ φύλλα. "Ε, εἶχε δίκιο, ἔκαμεν τόση ζέστη!... Άλλα εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν κάμνει τόση ζέστη τὸ χειμώνα μάλιστα κάμνει κρύο δυνατό. Χρειάζονται λοιπὸν φορέματα πειδό βαρειά.

KIMON ALKIADIS

διαμονὴν τοῦ Νέου Ναϊτού καὶ τοῦ Λειτουργοῦ Σουλιότην.— ἡ Ἀριάδην τῆς Κρήτης ἀσπάζει αὐτὴν Μικρὰ Κατεργάραν.— ἡ Ἀρθοῦσα Νεότης συγχαίρει τὴν Νοσταλγούσαν Ἐλληνίδα διὰ τὴν ἀξέπανον πρᾶξιν της,— ἡ εἰς ἡνῦχα σύρτης τοῦ πτωχοῦ παιδίου νὰ εἴνει πρὸς εὐτυχίαν της— ἡ αὐτὴ συγχαίρει τὸν Κάλυκα Ρόδου διὰ τὰς ἔξτασεις του εἰς τὸ ὄδειον καὶ συλλέγει τὴν Τσουκρίδαν τῆς Γεργετίας διὰ τὸν δάκτυλον τοῦ πατέρος της— ἡ Νοσταλγούσαν Ἐλληνίδα δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς Ἀγιαργότης Δαμάσκου προταβέσσαν Ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμενεῖσαν υπομόνως ἐπιστολὴν της— ἡ αὐτὴ Νοσταλγούσαν Ἐλληνίδα ἐρωτᾷ τὸ καλὸν παιδίον τὸ συστήμα ὃν τὸ Πῦθο μελέτη καὶ ἔγγραφον ἔχει τὸν ὄντας, (τοῦ ὄποιον ὄμως, ἀργοῦς τὸ φεύδωνυμον) καὶ τὸ διάνοιαν ἀνέχεται νὰ του στελλῃ μίαν Δίσμην Τετραδίων Μ. Μυστικῶν δὲ νανταλλάσσῃ, καὶ του προτείνει ἀλλαγὴν μὲν δὲν δύναται τοῦ τὸ φεύδωνυμον του— οἱ δικηγόροι τῆς Νεολαίας δὲν φανέρουν τὸ οὐδὲ τως εἰς τὴν Νεράϊδαν τῶν Σπετσών, διότι τὸτε δὲ ήτο περιπτών νὰ ἔχουν φεύδωνυμον— ὁ Νοσταλγὸς Βασιλειούχον ἔντει τὰρχικὰ τῆς Λειτουργίας Μαργαρίτας, Λιανοτούλας καὶ Λιαντούλητης— ἡ Λιαντούλη Μαργαρίτα ἀσπάζεται τὴν Νοσταλγούσαν Ἐλληνίδα καὶ την ἔρωτᾶ ἄλλας τὴν ἐπιστολὴν της— ἡ Νύφη τοῦ Βορρᾶ πληροφορεῖ δόλους τοὺς συνδρομητὰς ὃτι δύναται, Λιαντούλη Αραβατσιούς καὶ δὲ οὐ φῆσε τὸ φεύδωνυμόν της— ἡ Παριστρία συγχαίρει θερμῶς τὴν Λέλην τοῦ Κηφισοῦ διὰ τὰς λαμπρὰς τῆς ἔξτασεις εἰς τὸ ὄδειον (καὶ ἔγως ἐπίσης την συγχαίρω, διότι ἔκουσα πολλὰ διὰ τὸ βιολ της)— ἡ Εὐγενής Καρδία ἀσπάζεται τὴν Ναυτούλαν τῆς Ἀνδρού καὶ την ἔρωτᾶ ἄλλας τὴν ἐπιστολὴν της— ἡ Λιόν τῆς Θαλάσσης χαρετῷ τὸν Βοσκόν τῆς Εσπερίου— ἡ Αρρά Άλεκον ἀσπάζεται τὸ Λεχωτίτικο Κεράσον— ἡ Νεράϊδα τῶν Σπετσών συγχαίρει τὸν Κυρηνῆρ τὸν Αἰγάρην διὰ τὰς λαμπρὰς ἀπαντήσεις τῶν Μ. Μυστικῶν καὶ ζητεῖ τὸνομά του.

Μικρὰ Μυστικά. "Ενεκα ἐλλέψεων χώρου αἱ προτάσεις αὐτῆς τῆς ἑδδομάδος ἀναβίλλονται διὰ τὸ προσεχές. Καὶ εἰς αὐτό, καθὼς βλέπετε, Ἀνανίας πατεῖ.

"Ἀπὸ ἔνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους την: Ἀράρ τῆς Κερκίνεας (ναὶ, τῷρα ὑπόθετῳ ὃτι τὰς ἔχω δλας). Σπήλαιον τῶν Μούδων (ἄδικα, τὰ παράπονα σου, δότι πάντοτε ἐδημοσίευσα τὰς πληροφορίας σου· εἴκετος μόνον φορᾶς, ποῦ δὲν εἶχε τόπον· τὸ φύλλον εἰς τὸ ἔκτη θέτεται ἐνορίσασα.) Παπαρούναρ τῆς Περγέλης (ἔστειλα εὔχομαι τελείων ἀνάρρωσιν καὶ ταχεῖκα ἐπιστολὴν.) Ἀγήγορον Ητεβάμα (τόσο πολὺ ἀργοῦν; περιεργον!) Γ. Σ. Τηρηγότηρ (ἔστειλα ναὶ, ἐπίλια δὲ τὸ προσεχές, ἔτος δὲ δημοσίευσα τὸ «Μέγα Δάσος» τοῦ Βίρου εἴσαι μαγευμένος μὲ τὸν Θαυμάσιον Ὁρενόκον), ὅμως τότε θὰ ἐννοήσῃς τὶ εἶναι, διὰ τὸν θάρχητον τὸ δεύτερον μέρος). Πλοτον Δοντάδεως (σ' εὐχαριστίαν πολὺ διὰ τὸ δέσποδινα καὶ εἴμαι πολὺ εὐεργήτης διὰ τὴν νέαν μου φίλην εἴθε οἱ κόποι σου νὰ μήν ὑπάργουν χαμένοι, καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ με λαμβάνῃ καὶ νὰ μορφωθεται ἐλληνοπρεπῶς). Σημαίαν τῆς Ἀρίας Λαΐδας τὴν ἑρήφην ἀλλὰ ἐθράκουν νά το ἀποτελῶ, ἔνεκα πολλῶν ἀγχολῶν). Μιρόνταρον (Ἔπιλια, διὰ τὸ ποτελέσματα δὲν θαυμήσουν πολὺ). Προκύμαιαν τῆς Συνόρης, Ναβαρίλαινην (σου εὐχομαι λοιπὸν πάσαν ἐπινυχίαν, ἀλλὰ νάριστας τὴν δεῖταιν κατὰ μέρος). Ἀριάδην τῆς Κρήτης (ναὶ, ἀλλὰ οἱ κόποι θάνατοιμεριθῶν). Ἀδελαΐδα Παταμάρχου (σου ἔστειλα τὸ 19ον πυλλάδιον· διὰ διὰ τὸν μεγαλώδη! πρέπει νὰ μου γράψῃ ἀπὸ τῷρα). Ἀρθοῦσα Νεότητα (πολλὰς πληροφορίας εἰχεις σου ἐδημοσίευσα τὰς μισάς, καὶ πολλάν πολλαὶ εἰνει φαντάσου ἄντετελλαν δοῖο ἀπὸ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λόρεις δεκταὶ μέχρι τῆς 17 Ιουνίου.

Ο χάρης τῶν λίστων, ἵνα τοῦ ὄποιος δέν να γράψω τὰς λίστες των οἰ διαγωνισμῶν, πωλεῖται την πινακίδα μας, εἰς φακέλων, ὃν ἔκαστος πεντέτερη 20 φύλλα καὶ τεμάται τη.

234. Λειγέριφος.

Τὸ πρῶτον μου εἴνε θέα, Ἀρθρον τὸ δεύτερον μου. Τὸ τρίτον ἀκρωτήριον.

Τρώγουν τὸ τὸ σύνολον μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Απογόνου τοῦ Νεστορος 235. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα εἴνε τὸ πρῶτον μου.

χρόνος τὸ δεύτερόν μου.

Ακούς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς θεοτοκοδασσούς.

τέσσας τὸ δὲ ἔγνετο;) Ταχυδρεσσον Βέλλος (συνεμφρόθιν μὲ τὴν παραγγελίαν σου.) Ἐλικών (διεβίσσας διὰ μοῦ γράψεις, πρὸς τὸν κανόποιον πολὺ δὲν ἔχουν πολλάν πρωτοτυπαί, ἀλλὰ εἰνει εύμορφωτατα στιχουργημένα δὲν δοκιμάσεις καὶ πλέον κανονίγραφος.

256. Στοιχειόγριφος. Στὰ τετράποδα δὲ μὲν ἔρηξ δὲν ἀπειράστοι μὲ ἀφίσης. "Ἄν τιν κεφαλή μου ἀλλάξῃ καὶ ἄν, με δευτονήσῃ Μίαν πόλιν τῆς Γαλλίας παρεύθει: θὰ σηματίσῃς." Εστάλη ὑπὸ τῆς Αἴθους τῆς Κερκίνεας.

257. Ἀναγραμματισμός. Εἶπει λιπαρὰ οὐσία, διὸν ὃς ἔχω μὲ ἀφίσης, Τέρας καθαυτὸν δὲν γίνω αὖτις με αναγραμματίσῃς.

• Εστάλη ὑπὸ τῆς Ηφαίστου τοῦ Ζαλόγου 258. Δικτυωτόν.

Τὸ πρῶτον εἴνε χώρα τῆς Φυχρά, ποὺ τὴν ἡξεύεις, Τὸ δεύτερον περιπατῶν περιπτάθηρη νὰ εὑρῃς. Τὸ δέλλο, διὸν εἴται ὁκυρός εὐκόλως δὲν μαντεύεται. Καὶ διὰ νὰ ίδης τὸ τέταρτον, εἰς τους ναοὺς νὰ

[σπενθεῖς.] Εστάλη ὑπὸ τῆς Φιδίων εἰς τὸ 8ον πυλλάδιον.) Νοσταλγούσαν Ἐλληνίδα ἐρωτᾷ τὸ καλὸν παιδίον τὸ συστήμα ὃν τὸ Πῦθο μελέτη καὶ ἔγγραφον φένεν· ἡ αὐτῆς, (τοῦ ὄποιον ὄμως, ἀργοῦς τὸ φεύδωνυμον) ἀνέχεται νὰ του στελλῃ μίαν Δίσμην Τετραδίων Μ. Μυστικῶν δὲ νανταλλάσσῃ, καὶ του προτείνει ἀλλαγὴν μὲν δὲν δύναται τοῦ τὸ φεύδωνυμον του— οἱ δικηγόροι τῆς Νεολαίας δὲν φανέρουν τὸ οὐδὲ τως εἰς τὴν Νεράϊδαν τῶν Σπετσών, διότι τὸτε δὲ ήτο περιπτών νὰ ἔχουν φεύδωνυμον— ὁ Νοσταλγὸς Βασιλειούχον ἔντει τὰρχικὰ τῆς Λειτουργίας Μαργαρίτας, Λιανοτούλας καὶ Λιαντούλητης— ἡ Λιαντούλη Μαργαρίτα ἀσπάζεται τὴν Νοσταλγούσαν Ἐλληνίδα καὶ την ἔρωτᾶ ἄλλας τὴν ἐπιστολὴν της— ἡ Νύφη τοῦ Βορρᾶ πληροφορεῖ δόλους τοὺς συνδρομητὰς ὃτι δύναται, Λιαντούλη Αραβατσιούς καὶ δὲ οὐ φῆσε τὸ φεύδωνυμόν της— ἡ Παριστρία συγχαίρει θερμῶς τὴν Λέλην τοῦ Κηφισοῦ διὰ τὰς λαμπρὰς τῆς ἔξτασεις εἰς τὸ ὄδειον (καὶ ἔγως ἐπίσης την συγχαίρω, διότι δέν δύναται τοῦ τὸ φεύδωνυμον του— οἱ δικηγόροι τῆς Νεολαίας δὲν φανέρουν τὸ οὐδὲ τως εἰς τὴν Νεράϊδα τῶν Σπετσών συγχαίρει τὸν Κυρηνῆρ τὸν Αἰγάρην διὰ τὰς λαμπρὰς ἀπαντήσεις τῶν Μ. Μυστικῶν καὶ ζητεῖ τὸνομά του.

259. Γωνία.

+ ★ ★ ★ = Νύσος τοῦ Αἴγαλου

* + ★ ★ * = Ὄρος

* + ★ ★ * = Κράτος τῆς Βύρωπης

* + ★ ★ * = Ἐπαρχία τῆς Ἐλλάδος

+ ★ ★ ★ = Πόλις τῆς Περσίας.

Οι σταυροὶ ἀπότελον ὀρχαῖον βασιλικά τῆς Κρήτης.

240. Κρυπτογραφικόν.

241-245. Απροσδικήτα.

Σεβού τον ταπιρόν

— Στάσου ἐκεὶ . . . ἐκεὶ . . . στάσου!

τῷ εἶπεν ὁ Ιάκωβος Ἐλλώχ. Θὰ εἶνε

τίγρης η πούμα... ἀλλὰ μὲ τες τέσσερες

στήμα σόνου. Τέλος πάντων δὲν διατρέ

στημένον πού το περιμένουν.. .

— Προσοχή! . . . προσοχή! . . . ἀνέ

χράξειν ὁ κ. Μιγκέλ. Μοῦ φαίνεται πῶς

βλέπω μια μακριά μουσούδα νὰ χώνεται

μὲ καρπούς καὶ μὲ φυτά.

— Καλὰ λοιπόν! Ι δόποιου καὶ

ἀν εἴνε αὐτή η μουσούδα. . . .

εἶπεν ὁ Ιάκωβος Ἐλλώχ.

Καὶ ἀδειάσει καὶ τὰς δύο

κάννας τοῦ δόπλου του. Μπάμ!

— Καλὰ λοιπόν! Ι δόποιου καὶ

ἀν εἴνε αὐτή η μουσούδα. . . .

εἶπεν ὁ Ιάκωβος Ἐλλώχ.

— Καλὶ ἀδειάσεις καὶ τὰς δύο

κάννας τοῦ δόπ